

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2013 r.,

sprawy J. B.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne aresztowanie

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy J. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 czerwca 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 7 marca 2012 r.;

postanowił

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia wnioskodawcę od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu adw. A. A. - Kancelaria Adwokacka kwotę 738, 00 zł (słownie: siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 7 marca 2012 r.,:

- I. oddalił wniosek J. B. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniu 20 czerwca 2010 r.;
- II. pozostawił bez rozpoznania wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za internację psychiatryczną w dniach od 20 czerwca 2010 r. do 30 czerwca 2010 r.

W apelacji od tego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy J. B. podniósł zarzuty: 1) obrazy przepisów prawa materialnego – art. 552 § 4 k.p.k. przez niezasadne przyjęcie, iż w dniu 20 czerwca 2010 r. nie doszło do zatrzymania procesowego wnioskodawcy przez funkcjonariuszy Policji; 2) obrazę przepisów postępowania – art. 442 § 3, art. 7, 410, 424 § 1, 244 § 1 w zw. z art. 517b i 469, 308 § 6 w zw. z art. 308 § 1 i 217 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że pozostawił bez rozpoznania wnioski o odszkodowanie i zadośćuczynienie za zatrzymanie w dniu 20.06.2010 r., w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od powyższego wyroku pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy J. B. zarzucił rażące naruszenie prawa mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia

1. przepisów postępowania:

a) art. 433 § 1 i 457 § 3 k.p.k. poprzez nieodniesienie się do zarzutów apelacyjnych w ich najistotniejszych dla sprawy zakresach (związanych z charakterem procesowym zatrzymania J. B. w dniu 20.06.2010 r. przez funkcjonariuszy Policji),

b) art. 7 k.p.k. na skutek dokonania przez Sąd Apelacyjny istotnych ocen w sprawie z naruszeniem omawianej naczelnej reguły procedowania;

c) art. 410 i 424 § 1 k.p.k. w wyniku:

- zaaprobowanie rozstrzygnięcia Sądu I instancji jako wydanego z pominięciem i niepoddaniem analizie zasadniczych fragmentów materiału dowodowego na kluczowe w sprawie okoliczności,

- zaistnienia poważnych wadliwości motywacyjnych wyroku Sądu II instancji;

d) art. 244 § 1 w zw. z 517b, 469 i 7 k.p.k. w wyniku niezasadnego podzielenia stanowiska SO, iż funkcjonariusze Policji mieli nie dysponować (*in abstracto*) możliwością podjęcia czynności zatrzymania wnioskodawcy na tej właśnie (procesowej) podstawie;

e) art. 308 § 6 w zw. z art. 308 § 1 i 217 § 1 k.p.k. na skutek obuinstancyjnego nieodniesienia się do faktu, iż zatrzymanie rzeczy wnioskodawcy należało już do fazy dochodzenia (znaczenie dla dalszej oceny charakteru bezpośrednio następczego zatrzymanie osoby J. B.),

2. finalnie zaś, przepisów prawa materialnego - art. 445 § 1 i 363 § 1 k.c. w zw. z art. 552 § 4 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Porównanie zarzutów apelacji i kasacji w sposób jednoznaczny wskazuje, że kasacja jest powieleniem apelacji, jej zarzutów opisanych w pkt 1 i 2.

Tymczasem, jak wynika z jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego, powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. oraz w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy dokonał prawidłowej kontroli orzeczenia pierwszoinstancyjnego odnosząc się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacji.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyraźnie też wskazuje, że nie doszło do naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymaganiom ustawy, rzeczowo i konkretnie wskazał powody uznania zarzutów apelacji, kwestionujących ocenę charakteru zatrzymania wnioskodawcy, za niezasadne. Wbrew odmiennym wywodom skarżącego, zarówno zarzuty, jak i argumentację apelacji pełnomocnika, przeanalizował w sposób zgodny z zasadami logicznego rozumowania, w oparciu o materiał dowodowy sprawy.

Podzielając argumentację prokuratora, przedstawioną w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy kasację oddalił jako bezzasadną w stopniu oczywistym.